

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS



AGROFIRMAS SIEVIETĒM

Svarīgākos darbus un pienākumus agrofīrmā godprātīgi veic sievietes. Viņas savā pārziņā ņemšanas lopkopību — ir slaucējas un dzīvnieku kopējas. Arī laukkopībā lielākā daļa strādājošo ir sievietes. Siera, lina un cietes rūpnīcās tiešajā ražošanā plānu un saistību izpildes likteni izskir sievietes. Viņas blakām vīriešiem ceļ mājas un arī tās konstruē projektu un konstruktoru tehnoloģiskajā birojā, strādā centrālajā grāmatvedībā un palīgražošanā.

Visur mūsu čaklās un apzinīgās darba darītājas ir lepnums. Un dziļi simboliski, ka viņu svētkus atzīmējam pavasara priekšvakarā. Viņas stāv pie dzīvības sūpula, dzīvē inēs plaūsmi, mieru, līdzsvaru, saskaņu.

Vienmēr un visur mūsu sievietes ir kopā ar vīriešiem, ne tikai daļa ar viņiem priekus un bēdas, veiksmes un neveiksmes, bet bieži vien uzņem atbildības lielāko daļu. Ir stipras un nebaidās grūtību!

No visas sirds Jūs sveicam Starptautiskajā sieviešu dienā, novēlam allaž būt jaunām, dedzīgām, mērķtiecīgām. Jūs esat pašas saules daļiņa un stiprākā daļa.



AUGSTA ATZINĪBA

25. februārī notika rajona partijas un saimnieciskā aktīva sanāksme, veltīta darbaļaužu sociālistiskās sacensības rezultātiem 1987. gadā. Referātu nolāstīja partijas rajona komitejas otrais sekretārs Pjotrs Romanovs. Pēc tam tika apkopotī sacensības rezultāti, godināti pirmrindnieki.

Ar augstiem rādītājiem sabiedriskās lopkopības attīstībā pirmajā vietā rajonā izvirzījies agrofīrmas kolhozs «Krasnij Oktjabrj», ar darbu teicamu organizēšanu un augstu ražu iegūšanu — I ražošanas iecirknis, ko vada Voldemārs Adamovičs. Tāpat I vieta kolhozam «Karsnij Oktjabrj» izcīnīta zinātniski tehniskā prog-

sa sasniegumu ieviešanā ražošanā un darbiefīptīgo procesu mehanizēšanā, kā arī siera rūpnīcai ar labiem ražošanas sasniegumiem.

Mūsu kolhoza kolektīvam piešķirtas otrās vietas par piena un gaļas ražošanas palielināšanu, agrofīrmas siera rūpnīcai — par mākslinieciskās pašdarbības attīstīšanu, trešās vietas — kolhozam par lopbarības ražošanas apjoma un kvalitātes palielināšanu un par šefības darba organizēšanu skolā.

Rajona Goda plāksnē ievietoti agrofīrmas ģenerāldirektora Romualda Kavinska un kolhoza «Krasnij Oktjabrj» galvenās agronomes Irēnas Šaiteres portreti.

KOPĀ ~ DARBĀ, KOPĀ ~ SVĒTKOS

Daudzos gados izveidojusies tradīcija kolektīvi atzīmēt Starptautisko sieviešu dienu —

8. Martu. Daži svētku elementi, kas iepatikušies, saglabājas, tos papildinot, padarot interesantākus. Bet allaž daudz kas nāk klāt pilnīgi no jauna, par ko, mēs, sie-

vietes, uzzinām tikai svētku norises gaitā. Šī pasākuma organizēšanu un vadību uzņem vīrieši, arī cenšas, lai katrreiz būtu pārsteiguma efekts.

Tāpat tas iecerēts arī šodien. Vakarā pēc darba visi ar ģimeņu locekļiem sanāksim agrofīrmas kultūras nama zālē, kur mūs jau gaidīs patvāri ar karstu tēju, maizītes, cepumi.

Zināms arī tas, ka būs vokāli instrumentālā ansambļa uzstāšanās. Bet par citu ko nemākam teikt. Divas nedēļas iepriekš bija manāms, ka mūsu vīrieši kļuvi noslēpumaināki — kaut ko gatavoja klusībā. To nu novērtēsim šovakar.

Starptautiskajai sieviešu dienai veltītie pasākumi notika arī atsevišķās ražošanas apakšvienībās, jo vīrieši neaizmirst

apsveikt savas kolēģes un novēlēt viņām laimi, panākumus. Šovakar pie tējas tasītēm pulcējas viss mūsu agrofīrmas kolektīvs.

Anastasija BEINAROVICA, kolhoza «Krasnij Oktjabrj» sieviešu padomes priekšsēdētāja

KARAVĪRI CĪNĀ GĀJA

Sevišķā godā mūsu ciemā ir Lielā Tēvijas kara veterāni. Atzīmējot Bruņoto Spēku 70. gadadienu, Riebiņu ciema izpildkomitejas zālē, kur tiek rīkoti visi nozīmīgākie pasākumi, sapulcējās kara veterāni, lai piedalītos viņiem par godu un sakarā ar Padomju Armijas un Jūras Kara flotes dienu rīkotajā svinīgajā vakarā. Gadu no gada bijuši frontinieku matos dzīve krājusī sudraba pavadienus, līdz padarījusi viņus baltus kā ābeles ziedu laikā. Līdzās no frontes pārnestajiem augstajiem valdības apbalvojumiem mirdz tie, kuri saņēmi miera dienās.

Skan kara gadu melodijas, dziesmas par armiju, dzejas vārsmas, kurās slavināta padomju karavīru varonība un godprātība. No pirmajām pastāvēšanas dienām līdz tagadnei armija ir un paliek uzticams valsts un fautas brīvības sargs. Daillasi tāji skandēja:

«Zina pasaule svēto darbu —
Tavu kauju par pavasari,
Kad tēvu jaunība skarbā
Gāja caur pilsoņu karu.
Trieicot zobenus naidnieku
rindās,
Trauca pa stepēm kā brāzmas;
Čapaja jātnieku ieroču šķindās
Dzima Leņina taisnības
blāzma».

Kad aplūsa Pilsoņkara zāles, Sarkanās Armijas kaujinieki kopā ar visiem stājās mierīgajā jauncelsmē. Bet tad atkal jauns karš armiju cēla kaujās. Savu pienākumu pret Dzimteni bija jāaplūcina tiem cilvēkiem, kuri nu sapulcējušies zālē, kuriem veltītas dziesmas «Svētais karš», «Ņem šineli, dosimies mājās», «Uzvaras diena» un citas. Un atkal skanēja dzejas rindas: par padomju tautu, kura kā dižens leģendu mitzīs cēlās kājās no Sibīrijas pla-



šajām tālēm līdz Poļesjes gāršām, no ziemeļu ledājiem un līdz svelmainajiem dienvidu laukiem:

«Cēlās brīva, ar taisnības varu,
Par savu valsti un zemi;
Cēlās ar karu — pret karu,
Lai atmatas uzplēst var
Iemess».

Par šo brīvību samaksāts ar 20

miljoniem padomju cilvēku dzīvībām, ar daudziem miljoniem citu valstu pilsoņu dzīvībām. Vairāk par septiņiem miljoniem cilvēku apbalvoti ar kauju ordeņiem un medaļām, 11 tūkstošiem cilvēku par drosmi un vīrišķību piešķirti Padomju Savienības Varoņu nosaukumi.

Uz svinīgo vakaru bija ieradušies vairāk nekā divi desmiti kara veterā-

nu, kuri dzīvo mūsu ciemā. Viņus uzrunāja kauju un darba veterānu padomes priekšsēdētājs Ivans

Staričenoks. Visi klātesošie saņēma Padomju Armijas 70. gadadienas jubilejas medaļas, piemiņas dāvanas un sarkanās nelķes. Viņiem par godu

atkal skanēja melodijas, «Dziesma par

Padomju Armiju» un vārsmas, ko no padomju autoru dzejām lasīja vakara programmas vadītāji.

Zoja AGAFONOVA, agrofīrmas partijas komitejas sekretāre.

ATTĒLĀ: grupa svinīgās sanāksmes dalībnieku, Lielā Tēvijas kara veterānu pie agrofīrmas parādes ieejas.

Katra mūsu agrofīrmas kolhoza un rūpniecības uzņēmumu sieviete — operatore fermā vai pie darbgalda, lauku brigādē vai rūpniecības cehā, katra vadītāja vai speciāliste — ir vesela pasaule. Labas speciālistes savā amatā, ciskas darba darītājas, prasīgas bērnu audzinātājas un veiklas mājas sola aptecētājas. Arī sabiedriskajos darbos nav mudināmas.

Mēs lepojamies, ka darba dārtājam sievietēm ir izskrisis vārds agrofīrmas uzdevumu izpildē. Iepazīstināsim ar dažām no šīs lielās saimes.

ANTOŅINA MIHAILOVA

Mūsu lielākā ilgdzīvotāja: viņas mūžs sasniedzis 92 gadus. Tas ir bijis grūts, tomēr pieticis spēku, tie saglabājušies līdz pat šai dienai — viņa vēl spēj pastādēt mājās. Labi atceras tālu aizgājušos gadus. Dzīvēsi tepat netālu no Riebiņiem — Pudņikos, tur arī precējās. Dzīvoja pārtikuši, bet par to bija jāstrādā līdz septiņtājiem sviedriem. Agri uz viņasauli aizgāja dzīvesbiedrs, palika viena ar diviem maziem dēliem.

— Visu iemācījosi: sienu plaut un zemi ar, sēt un labību novākt, mājās padarīt visus savus saimniecības darbus un arī tos, kas būtu jāpaveic netaisni vīram. Tā nemanot paaugās arī dēli. Kad iestājāmies kolhozā, kļuva vieglāk — strādāju, ko arī citas laukokopes, — viņa pastāsta.

Tagad dzīvo Riebiņos kopā ar vedekli, vecākā dēla Siliona mājā. Jaunākais Ivans arī turpat blakām uzcēlis savu māju. Vecākajam dēlam nebija lemts ilgs mūžs, palika sieva ar divām meitām. Antoņinas Matvejevnas vedekla Kirjana Mihailova ir kolhozā cienīts cilvēks — strādā par govju mehanizētās slaukšanas operatoru. Pieaugušas abas mazmeitas — Ina un Nataša. Dēls, uz kura mājas logiem var uzmet acis ik brīdī, strādā kolhozā, arī par viņa ģimeni citi kaimiņi un visi kolhoza ļaudis runā labu. Un ko gan vēl vecā māmuļa var vēlēties? Vecumdienas radu un draugu pulkā ir gaišas un saulainas.

Antoņina MIHAILOVA

ELVĪRA CEPLAJEVA

Eksperimentālais projektu un konstruktoru tehnoloģiskais birojs ir vistālāk no agrofīrmas — Daugavpilī. Tam ir savas priekšrocības, lai efektīvāk varētu veidot darbu. Šajā kolektīvā ir deviņas sievietes, kuras pārstāv dažādas profesijas. Starp viņām — Elvīra Ceplajeva, inženiere projektētāja, speciāliste — elektrīke. Tā, kura jaunbūvēs ieprojektē elektroinstalāciju: kur būs lustra un kur sienas kontaktligzdas, kāda šķērsgrīzuma vadi lietojami un kur atradīsies to sadales mezgli. Kad projekts jau pabijis citu rokās, nonāk uz E. Ceplajevas rasēšanas galda. Pašlaik tur ir kolhoza «Rīts» administratīvais un kultūras komplekss, saglabājot jau esošo ēku, kur tagad izvietots saimniecības kantoris, to rekonstruējot, pacelsies jauna, lielāka moderna būve, kurā būs gan kolhoza un ciema izpildkomitejas kantori, gan kultūras nams ar plašu zāli skatītājiem, kinozāle, medicīniskais punkts, automātiskā telefonu stacija.

E. Ceplajevas vīrs ir Padomju Armijas virsnieks. Viņi audzina divus bērnus: meitu — skolnieci, dēlu — studē medicīnu pilsētā pie Ņevas — Ļeņingradā.

Lielum lielais šī biroja darbinieku skaits savu darba stāžu agrofīrmā skaita no laika, kad likti pamati firmai un arī EPKT birojā, E. Ceplajeva te ieradās mazliet vēlāk, kad citi kolēģi bija jau priekšā — pērnā gada maijā.

Elvīra CEPLAJEVA

ANTOŅINA GAVARE

Glūzi sievišķīgs ir cietes rūpniecības kolektīvs, tie vīrieši, kuri strādā noliktavā vai atslēdznieku darbnīcā, sastāda tikai nelielu procentu. Sievietes ir noteicējas galvenajā ražošanā, bet konfekšu cehā, kur top «Gofīņas», viņiem vispār «ieeja aizliegta». Rūpniecības strādnieču pamatsastāvā, ar nostrādātājiem pieciem gadiem, droši ieskaitāma Antoņina Gavare. Kā citām, arī viņai apgūtas divas specialitātes. Viena saistās ar darbu cietes ražošanas līnijā, kura darbojas negaru sezonu, un otra — konfekšu cehā. Cietes ražotnē viņa ir iepakoņāja kaltē, bet šeit — konfekšu ietinēja. Šosezon tiks iedarbināta automatizēta cietes ražošanas līnija, un tās apkalpojo skaits samazinājies. A. Gavare un citas nolēmušas palikt pie konfekšiem. Šogad cehs vēl būs vecajā vietā un vecajās telpās, bet nākamgad ekspluatācijā jāstājas mūsdienīgai konditorejas fabrikai.

A. Gavare vairāk par diviem gadu desmitiem nostrādājusi Ļeņina kolhozā, no tiem 17 gadus piena lopu fermā Vaivodos. Apstākļi iegrozījās tā, ka bija jākļūst par strādnieci. Labu — rūpniecā viņa ir godā.



Antoņina GAVARE

PRASKOVĪJA VASIĻJEVA

Viņas darba mūžs varētu likties vienmuļš un neinteresants — turpat gadsimta ceturto daļu nostrādājusi vienā un tajā pašā lina fabrikā. Bet tādu darbinieku šajā uzņēmumā nemaz tik daudz nav. Zināms, ka strādāšana šeit nav ne viegla, ne arī patīkama kā jau uzņēmumā, kurš celts pieticīgām pagātnes vajadzībām un bez perspektīvas. Atdzimšanas, uz ko tik ļoti cer arī Praskovija Vasiļjeva, pirmās iezīmes būs samānāmas jau šogad, bet īsts rekonstrukcijas pavērsiens iepilnāts uz nākamā gada.

P. Vasiļjeva fabriku pazīst kā savu pašas delnu. Viņa ir no tiem cilvēkiem, kuri neprāto, kas, kā un kāpēc, ja liek mainīt vienu darbu pret citu — vajag, tad tā tam arī bū. Strādājusi par brigadieru stiebrīņu mērcēšanas cehā un zāvētavā, pie mīstīšanas un kulstīšanas, citām līnijām, izejvielu pagalmā un stiebrīņu glabātavās, bijusi šķiroņāja un šķiedras noņēmēja. Par to, ka visur bijusi centīga un gādājusi, lai darbam būtu bagāti augļi, liecina medaļa «Par izcilu darbu», daudzie Atzinības raksti, pateicības.

Godam izpildījusi arī savu mātes sūtību — izaudzinājusi divus labus dēlus.



Praskovija VASIĻJEVA

GAĻINA VASIĻJEVA

Viņa pārstāv mūsu firmas strādnieku jauno paaudzi, kura ieguvusi specialitātes un kura praktiskajā darbā aug no dienas dienā, lai pārņemtu no vecākās paaudzes visu atbildību par rūpniecības tālāko likteni. Kā katram agrofīrmas uzņēmumam, arī siera rūpniecībai ir tāla un plaša perspektīva. Šis uzņēmums ir mūsu pārstādes rūpniecības avangardā, uz to līdzinās citi.

Gaļina Vasiļjeva siera rūpniecā strādā otro gadu. Kā laiks steidzas! Vēl taču acu priekšā glūzi spilgti ir mācību gaitas Ļeņingradas ķīmijas tehnoloģiskajā tehnikumā, bet viņa jau vairs nav iesācēja siera rūpniecības laboratorijā. Speciāliste — inženiere ķīmiķe.

Gaļai ir lieliska aizraušanās, kam velta brīvo laiku — velotūrisms. Jaunība un sports nav šķirami. Viņa jau paguvusi pabūt velotūriādēs pa Moldāviju un Latviju, velotūrisma ieguvusi abas pirmās kategorijas. Pilna apņēmības savā «īpašumā» dabūt arī atlikušās divas, tagad sapņo, ka kārtējo atvaļinājumu pavadīs ar velotūristu grupu melnajās smiltīs — Karakumā. Ar dzīvi ļoti apmierināta, jo arī darbs un kolektīvs patīk.



Gaļina VASIĻJEVA

LEONTĪNE LĀCE

Pie mājas, kur viņa dzīvo, loga ir autobusu pieturu ar uzrakstu «Kokorieši». Šeit tikai vēlu vakarā, kad pieaugušie un bērni atpūšas, ir klusums, lai ar katru jaunu rītu atkal atsāktos bērnu čalas. Mazākie bezrūpīgi čivina par visu ko, vecākie liefišķi ar māmiņas un vecmāmiņas palīdzību tiek sapostīti uz skolu, bet pieaugušie dodas uz darbu. Autobuss klāt ir laikā, lai aizvazinātu skolēnus, laikā jābūt darbā arī viņu māmuļai — Leontīnei Lācei. Līdz fermai pa tāku pusotra kilometra, bet pa ceļu — divi. Tur Lielo Rumpu fermā viņa ir brigadiere. Bet iesākusi kā slaucēja. Iet mātes ceļu — Veneranda Erte turpat divus gadu desmitus ir lopkopējas amatā, arī tagad slauc govīs kopā ar Zinaīdu Pastari.

Šajā fermā izmīnāti vēl arī nobarojamie lopi, tā ka L. Lāces saimniecība ir komplekss. Viņa teic, ka kolektīvs ir labs un draudzīgs un ar tādu viegli strādāt. Kā brigadierei stāžs viņai nav liels, divi gadi, tāpēc ļoti vajadzīga saprašanās ar kolektīvu un tā atbalsts.



ATTELĀ: kad māmiņa ir mājās, bet jo sevišķi, kad atbrauc no Preiļiem, kur ļoti labi saskatāmi pie apvāršņa, vai no kolhoza ciemata, abi puikas un visas trīs meitenes kā pielipināti ielenc viņu: katram taču ir kas atvests. Arī abas «lielās» meitas, — kuras reizē uzsākušas skolas gaitas — pirmajā klasē — septiņgadīgā Lolīta un sešgadīgā Inese. Zigmārs ir pādzījis, viņš vislabāk jūtas māmiņai klēpī, bet Ainārs un Skaidrīte apmierinās ar vietu līdzās. Ka tik kopā.

Par agrofīrmas sievietēm stāstīja un viņas fotografēja A. MEZMALIS

Ar tavām rokām, sieviete,
dzīves ritums skaistāks ir



Sava saimniecība un māja laukos

1987. gada 19. septembrī PSKP Centrālā Komiteja un PSRS Ministru Padome pieņēma lēmumu par papildu pasākumiem attīstīt pilsoņu personiskās palīgsaimniecības ar kolektīvo dārzkopību. Šis lēmums paredz ieinteresēt plašāk izvērst individuālo celtniecību laukos un reizē ar to arī plašāk izmantot personiskās palīgsaimniecības. Tie cilvēki, kuri dzīvo laukos vai arī uz turieni pārceļas uz turpmāku palikšanu, var saņemt no valsts lielus kredītus māju un saimniecības ēku celtniecībai. Kredītu apjoms ir līdz 20 000 rubļu un aizdevuma termiņš — līdz 50 gadiem, ko sāk atmaksāt pēc trim gadiem no saņemšanas.

Aizdevumu izsniedz pa daļām. Pirmo pusi var saņemt uzreiz, kad izraudzīts projekts pēc tāmes vērtības visām būvē. Lai saņemtu otro daļu, individuālie būvētāji, kurus kredīti tieši valsts banku iestādes, raksta iesniegumu uz bankas veidlapas, kur otrā pusē norāda iegādāto būvmateriālu vērtību, veikto darbu un pakalpojumu izmaksas.

Var saņemt arī valsts banku norēķinu čeku veidā piešķirtā kredīta summas robežās un likumā paredzētā kārtībā, lai tādējādi varētu norēķināties par būvmateriāliem uzņēmumos un tirdzniecības organizācijās.

Minētais partijas un valdības lēmums paredz, ka laukos dzīvojošie pilsoņi var saņemt aizdevumu līdz 4000 rubļu lomu un mājputnu turēšanai paredzēto mītnu celtniecībai, to dzēs desmit gadu laikā tāpat sākot ar trešo gadu pēc saņemšanas. Turpmāk ar dārzkopības sabiedrību (biedrību) biedri, kas nolēmuši būvēt dārza mājiņu un labiekārtot piešķirto zemes gabalu, var saņemt lielāku aizdevumu — līdz 5000 rubļu. Par tā dzēšanu spēkā ir vispārējie noteikumi — pirmās iemaksas jāizdara trešajā gadā pēc saņemšanas.

Būtiski ir tas, ka pēc jaunajiem noteikumiem individuālie būvētāji, kuri kredītus saņēmuši agrāk un uzskūši būvniecību, taču to nevarēja pabeigt, tagad var papildus saņemt aizdevumu. Piemēram, pēc bankas vecajiem noteikumiem kredītu summa nedrīkstēja pārsniegt 3000 un 3500 rubļus. Tikai jāņem vērā, ka kopīgā summa — vecā un jaunā aizņēmuma — nedrīkst pārsniegt 20 000 rubļu.

Ja cilvēks izšķiries par mājas celtniecību, tad vajadzīgs saņemt lietošanā zemes gabalu, bet to, kā zināms, ir jāpstrādā. Nelielu palīgsaimniecību apkopšanai un uzturēšanai tagad izgatavots pietiekami daudz efektīvu mehanizācijas līdzekļu. Partijas un valdības lēmums paredz, ka arī šāji ziņā var palauties uz valsts palīdzību. Piemāju zemes apstrādei paredzēto mazās mehanizācijas līdzekļu iegādei laukos dzīvojošie var saņemt līdz 1000 rubļiem lielu aizdevumu, ko pēc saņemšanas jāatmaksā triju gadu laikā.

Lai jaunbūvētā kūts nestāvētu tukša, jaunie noteikumi paredz kredītu govu pirkšanai līdz 1000 rubļiem, teles — līdz 500 rubļiem, kas jāatmaksā piecu gadu laikā. Ja nopirkta gov, tad norēķināties ar valsti sāk ar otro, bet ja tele — trešo gadu pēc saņemšanas.

Šajā pašā PSKP CK un PSRS Ministru Padomes lēmumā paredzēts, ka personiskajā tīpumā lauksaimniecības un ar to saistīto nozaru darbinieki mājas var iegādāties arī tad, ja tās uzceltas par padomju saimniecību un citu laukos izvietoto agrorūpniecības kompleksa uzņēmumu un organizāciju līdzekļiem, kā arī valsts kapitālieguldījumiem. Turklāt par šādā veidā iegādāto individuālo dzīvojamo māju un saimniecības ēkām 50 gadu laikā saimniecībai, uzņēmumam vai organizācijai jāatmaksā tikai 40 procenti no šo ēku tāmes vērtības. Lieteikt līdzīgi rīkoties arī kolhoziem un laukos izvietotajiem patērētāju kooperācijas uzņēmumiem un organizācijām.

Ja darbinieks, kurš šādā veidā iegādājies dzīvojamo māju, bez attaisnojasa iemesla aiziet no darba vai izstājas no kolhoza, tad viņam jāatmaksā mājas mantojumā, uzņēmumam un organizācijai, saņemot personiski iemaksāto summu, no kuras atskaitīta būvju nolietošanās vērtība amortizācijas atskaitījumu apmērā, vai arī pilnīgi jāsedz visi izdevumi, kas saistīti ar mājas un saimniecības ēku būvi.

Liela nozīme arī tam, ka saskaņā ar jaunajiem noteikumiem atvieglojumi paredzēti tiem pilsoņiem, kuri lauku apdzīvotajās vietās saņem dzīvojamās mājas mantojumā, pastāvīgi dzīvo šajās mājās un strādā laukos — viņus paredzēts atbrīvot no valsts nodevas malsāšanas par mantojuma apliecības saņemšanu.

6. turpinājums

Ar prezidenta laipnu gādību mums bija dota iespēja izdarīt braucienu pa valsti, bet vispirms daži vārdi par stāvokli Āfrikā un Kenneta D. Kaundas diviem augstajiem amatiem.

Kontinenta dienvidos saglabājas bīstams starptautiskā saspīlējuma pērēklis, nacionālas atbrīvošanās spēki šeit ir tieši opozīcijā ar Dienvidāfrikas valstu spēcīgu militāro un ekonomisko pretestību, kuru uzkurina Rietumu vadošās valstis. Konflikts Āfrikas dienvidos ir krietni ielaidzis un pārgājis šī reģiona ietvaros.

Galvenās problēmas, kas izraisa šīs un uz tur šo konfliktu, ir trīs: aparēta sistēmas pastāvēšana, Namībijas okupācija un «piefrontes» valstu apdraudētība no Dienvidāfrikas puses.

1963. gadā izveidota Āfrikas vienības organizācija, kuras mērķis un uzdevumi ir kopīgiem spēkiem cīnīties pret koloniālismu, rasismu un aparēti, par politisku neatkarību un ekonomiskās atpaliecības pārvarēšanu, par mieru un stabilitāti kontinentā. Šo organizāciju atzinusi ANO, kurā izmanto pastāvīga novērotāja statusu, tai ir pārstāvniecības Ņujorkā un Zenēvā, uztur sakarus ar daudzām starptautiskām organizācijām un Arābu valstu līgu, atrodas Adisabebā. Šai organizācijai ir savi statūti, tās augstākais orgāns ir valstu un valdību galvu asambleja, par priekšsēdētāju XXIII sesijā 1987. gadā ievēlēts Zambijas prezidents Kennets Kaunda.

Augstākais izpildes orgāns AVO ir ministru padome, ar organizatorisko un administratīvo lietu kārtošānu nodarbojas sekretariāts, ko vada ģenerālesekretārs. Orgāns, kurš darbojas pastāvīgi, ir «Atbrīvošanas komiteja» — nacionālās un atbrīvošanās kustības atkarīgajās zemēs palīdzības koordinēšanas komiteja. AVO

R. KAVINSKIS



darbības centrā ir cīņa pret koloniālismu un rasismu, par aparēta sistēmas un ekonomiskās atpaliecības likvidēšanu (piebildīšu, ka kontinenta kopīgais ārējais parāds ir apmēram 200 miljardu dolāru apjomā), āfrikāņu kopīgo militāro spēku izveidošanu u. c.

Termins «piefrontes» valstis parādījās sešdesmito gadu beigās. Šajā grupā tagad ietilpst Angola, Botswana, Zambija, Zimbabve, Mozambika un Tanzānija, tā nav noformēta

oficiāli, nav ne statūtu, ne līdzekļu fondu un pastāvīgas atrašanās vietas. Tikšanās vietas nosaka pēc vienošanās. Līdz 1985. gada septembrim par priekšsēdētāju bija Tanzānijas prezidents Dž. Pjerere, tad šis amats nodots K. Kaundam. Grupu tomēr atzinusi AVO, tai ir oficiāli kontakti ar ANO. Savu locekļu — valstu vadītāju apspriedes — rīko vairākas reizes gadā izstrādā kopīgās taktikas jautājumus.

Turpinājums sekos

TAUTAS KONTROLIERU REDZESLOKĀ

Aizvadītajā gadā, iekļaujoties kopīgajā pārkārtošanās gultnē, izdarījām izmaiņas tautas kontroles orgānos — dažās grupās pārvēlēti vadītāji, atjaunoti sastāvi, katrs kontrolieris saņēma savu individuālo uzdevumu. Grupas sāka strādāt partijas organizācijas tiešā vadībā, par galveno uzdevumu izvirzīja ekonomiskās un sociālās attīstības paātrinājumu. Plānus saskaņojām ar partijas un arod biedrības komitejām, tāpat arī ar citām sabiedriskajām organizācijām, kas mums deva iespēju izvairīties no dublēšanas, formālām pārbaudēm.

Galvenā grupa pārbaudīja dokumentāciju objektu grupās un palīdzēja ieviest kārtību, kopā ar arodkomiteju apsekojām sabiedriskās ēdnāšanas uzņēmumu darbu, bet ar speciālistiem — lopbarības izlietojumu termās, piena kvalitāti lopu mītnē Zasekos, kur tā izrādījās ārpus katras kritikas, par ko darbinieki saņēma pamatotus aizrādījumus. Tāpat pārbaudījām, kā tiek nodrošināta elektrodrošība sabiedriskajās mājās Daržu

ielā, kur, piemēram, sadales skapītis, kas atradās tikai 80 centimetru augstumā, bija valā. Atklājām arī citus trūkumus, centāmies panākt, lai tie tūlīt tiktu novērsti. Par svarīgu uzdevumu uzskatām profilaksi, lai nepieļautu pārkāpumu iespējamību.

Katrai grupai ir savi pienākumi un uzdevumu loks, kas skar produkcijas kvalitātes uzlabošanu, sociālistiskās saistību godprātīgu izpildi, cīņu pret bezsaimnieciskumu, par kārtības un organizētības nostiprināšanu.

Mērķtiecīgi strādā siera rūpnīcas grupa, ko jau ilgāku laiku vada Marija Dzene. Tās pieredze ir laba skola visām citām. Tautas kontrolieri pamatīgi izstrādā pārbauzu metodiku, saņem arī vienreizēju uzdevumus.

Tomēr mūsu agrofirmas tautas kontroles grupas vēl nav pa īstam izvērsušas darbu. Ne visi kontrolieru uzskata par savu pienākumu cīnīties pret brāķi ražošanā, par darba disciplīnu, ja tas konkrēti nav bijis uzdots. Mūsu grupās darbojas 113 cilvēki — tas ir iespaidīgs spēks.

Nobriedusi nepieciešamība izveidot vienotu tautas kontroles sistēmu agrofirmas ietvaros, paaugstināt tiesības un palielināt arī pienākumus. Tuvaikā nākotnē galvenās grupas vietā radīsim komiteju ar rajona komitejas tiesībām. Tas dod iespēju ievērojami palielināt kontrolieru autoritāti, ieviest lielāku kārtību rindu sastāvā. Mums tagad ir lieliska iespēja padarīt savu darbu zināmu atklātībai, izmantojot laikraksta «Jaunais Ceļš» slejas, to organizēt efektīvāk, gatavojot publikācijas par reidu un pārbauzu rezultātiem.

Vēl viens svarīgs uzdevums ir palielināt sadarbību ar kolhoza un pārstrādes rūpnīcu kolektīviem, balstoties uz tiem.

Agrofirmas tautas kontrolieriem paveras jo plašas iespējas, kuras katrā ziņā jāizmanto.

Ivans STARIČENOKS, agrofirmas tautas kontroles galvenās grupas priekšsēdētājs

GAISMAS UN ENAS PUSES

Pārkārtošanās, vispārējā demokrātizācija spēcīgās saknes laidusi lauksaimniecībā. Diendienā mēs pārlicināmies, cik vērtīgs un vajadzīgs ir princips: «Mazāk runāt — vairāk darīt». Kārtējais saimnieciskais gads mūsu ražošanas iecirknīm bija nevienu jaunu veiksmju cēliens, bet arī laiks pārbaudīt, cik vērti ir katra attieksme pret jaunajiem dzīves un darba kritērijiem, kā mums vērtēt pašiem savu un biedru darbu, labāk apzināties bāzi, uz kuras mums izdodas sasniegt savus rezultātus un kā uz tās celt vēl efektīvāka darba ēku.

Pēc tradīcijas nosaukšu vīrus, ar kuriem lepojamos jau ne vienu vien gadu. Viņi nav radušī plānīties ar vārdiem un mētāties ar solījumiem, bet savu attieksmi pret zemi, pret saimniecību, saviem konkrētajiem un tās kopīgajiem uzdevumiem parādīt ar darbu. Visus labākos nosaukt nav iespējams, bet visbiežāk ne tikai savā iecirknī, bet visā kolhozā dzird daudz zinām Vasilija Abajeva, Vladimira Agafonova, Jāņa Pastara, Jāzepa Ūzlinieka, Aleksandra Tolstopjatova, Pētera Ciša, Edmunda Beča, Aleksandra Gvozdeva un daudzu citu vārdus.

Ar pilnu pārliecību varam teikt, ka stāvoklis neatūrami vērsās uz labo pusi, jūtam vairāk kārtības un disciplinētības, līdz ar to arī ražoša na drošāk virzās kalnup. Iegustam lielākas ražas, vairāk sagādājam piena un gaļas. Arī ziemas pēdējā mēnesī darba spars fermās nav apstājis, cilvēki nejuātas noķuruši. Tāpēc viņu

darba rezultāti ir augstāki, salīdzinot ar iepriekšējo gadu. Tajā skaitā arī piena ražošanā. Līdzās pirmindas mehanizatoriem, dažus no kuriem nosaucu, jāliek arī lopkopēju vārdi.

Sekmīgi rīt tehnikas gatavošana jaunajam pavasarā, vasaras un rudens darbu cēlienam. Savu tehniku veiksmīgi sagatavojuši un kā vienmēr izies tie, kuru uzdevums ir sagatavot lopbarību — Jāzeps Pauņiņš, Anatolijs Blūzma, Juris Rutkovskis, Vasilis Tiņošenko, Aleksandrs Rudzāts, Julijāns Salcevičs, Pēteris Skutelis un citi.

Tehnikas mums pietiekoši, tajā skaitā ir arī trīs importa kombaini garaudaugu novākšanai, tāpat VDR ražotie spēcīgie zāles novācēji. Šī tehnika prasmīgās rokās ir dubultjūsī strādājošo darba ražīgumu. Dod iespēju iegūt lielākas ražas. Aizvadītajā gadā no hektāra iekūlām pa 44,1 centneram graudu, tāpat arī citas kultūras padodas labāk. Pērn ražas novākšanā daudz palīdzēja siera rūpnīcas kolektīvs, par ko strādniekiem liels paldies. Mūsu iecirknī daudz tiek darīts zemju nosusināšanā, ir spēcīga lielferma, kas dod vietējo mēslojumu.

Tas viss būtu tā izgaismotā puse, labo darbu krātuve. Diemžēl, kā mēdz sacīt, medālai ir arī otra puse — tā, kurā par labāku atzīt palikšanu ēnā. Neitrūkst darba kavētāju, disciplīnas pārkāpēju. Dažus nespēj iespaidot ne aizrādījumi, sodi, ne arī lūgumi. Laikam gan visā kolhozā neatrast tādus darba kavētājus, kā Jānis Ivanovs, Staņislavs Stupāns un Jevlampijs Gričorjevs, kuri gada

laikā nodzēruši pa 37-40 dienām. Salīdzinot ar viņiem, Hrišņinjas Maslobojevas, Staņislava Rumpa, Ivana Amosova vai Pētera Vjakses kavējumi, kuri bija pa deviņām līdz piecpadsmit dienām, ir stūms. Ir mums arī tādi, kuri līdz pusdienlaikam sātā nostrādā, bet dienas otrajā pusē ir tā saguruši, ka vairs nerādās. Pagājušajā gadā neattaisnojama iemeslu dēļ pieļauts vairāk par trim simtiem dienu darba kavējumu — vai tie nav liela rezerve? Kavējumus pieļauj arī mehānizatori Vasilis Rastopčins, Ivans Orlovs, Jāzeps Rubāns un citi.

Tiesa, ja salīdzinām ar iepriekšējo, 1986. gadu, tad aizvadītajā iecirknā ļaudis bijuši apzinīgāki, darba kavējumu skaits samazinājies. Tā ir laba pazīme. Tomēr mums vēl pārāk daudz nepatikšanu rada tie, kuri tiek pieļauti.

Nopietns trūkums ir ilgā iešūpošanās pirms darba uzsākšanas no rītiem jau sen ir savās vietās un gaida, bet traktoristi Pāvils Pastars, Jāzeps Rubāns un vēl viens otrs nezina kādēļ nogaida, vilcinās doties uz savām darba vietām. Uzdevumi taču saņemti laikā, viss noskaidrots. Arī ar minūtem un stundām zūd laiks.

Iecirkņa kolektīvs, protams, negaida, kad šie ēnu cienītāji paši sadomās iznākt saulītē — cenšamies izvilkēt ar vāru. To darīsim arī turpmāk.

Fjodors GROMOVS,

II ražošanas iecirkņa priekšnieks



Satikšanās preiļos

Mūsu republikā ir divas kopas, kas nosaukušas sevi par «Skandeniekiem» un savos repertuāros uzņēmušas dziesmas, saistītas ar gadskārtu tradīcijām — Madonas rajona un P. Stučkas Latvijas valsts universitātes. Savu programmu šie kolektīvi sniedz, tērpušies dažādās maskās — dzērves ar gariem kakliem un mazām galviņām, pinkaini lāči, sēdētāji uz siena kaudzes un nāves ar izkaprīm rokās... Tādas teatralizētas kavalkādes gluži stihiski organizējas vairākas reizes gadā, ar dziesmām un jokiem ļaudis apstaigāja vienu pēc otras visas sētas — Jaungadā, Meteņos, Mārtiņos un Ziemassvētkos.

«Audziet, mani gari lini,
Mirkstiet balti ezerā;
Es meitiņas vizināju
Meteniša vakarā.
Vizi, vizi, Meteni,
Cūkas kāja kultītē;
Cik no kalna nolaidos,
Tik no kājas nokodos.»

— dzied ķekatnieki, iedami masku gājienā Meteņos. Tiem ir daudz nosaukumu un bijuši tikpat bagātīgi un krāšņi organizējami, kā Mārtiņi, Ziemassvētki vai Jaungads, saistīti ar daudziem ticējumiem, par ko tik skaisti

savā grāmatā «Tēviņa» raksta A. Pumps. Lūk, arī citi nosaukumi — Lastavāgs, Miesmetis, Pīrāgu diena, Skulduru vakars, Vastalāvis, Aizgavēnis,

Zvejnieku diena un svinami 48 dienas pirms Lieldienām, bet tās savukārt ir pirmā svētdiena pēc pavasara pirmā pilnmēness.

Tradīcija vizināties no kalna ar ragaviņām ir arī citām tautām. Svētki nekad nav gari un ilgi, drīz seko darbs. Pēc Meteņiem vēl arī jāizdara atslodze — jāatturas no ēšanas, jāzaudē miesās. Bieži vien to spieda nepieciešamība, jo pa auksto ziemu rudenī sagatavotie pārtikas kājumi bija pamatīgi izsīkuši, bet priekšā gaidīja smagie pavasara darbi. Tāpēc jau arī skanēja mudinājums:

«Nāc, māsiņa, cik nākdama,
Nāc Meteņa vakarā;
Pelnu dienu pārtecēsi,
Plācenīšu paēdusi».
So pašu aicinājumu izteica arī citiem vārdiem:
— Nāc, satiksimies preiļos!
— Iesim budelēt!

Preiļi, preiļos iešana tautas dziesmās apzīmē to pašu, ko vesela virkne citu vārdu, dotu jautrajiem gājieniem maskās ar dziesmām, mūziku un savākto mantu maisiem. Budelji, budulji, buki, čigāni, danču bērni, kūjenieki, kurciemi, ķekatas, ķekatnieki, Mārtiņa ubagi, Mārtiņbērni, miežu vilki, nūjenieki.

Katram no šiem apzīmējumiem ir sava jēga. Viena no Ziemassvētku ierašām — lēkšana bukos vai tās pats kas dancošana un danču bērni, Meteņi ievada lauku darbus, bet Mārtiņi — 10. novembris — ir to beigas, kad jāatsakās no govju dzīšanas ganos un došanās pieguļā.

«Rudēn' rutki, rācenīši,
Ruden' balti kāpostiņi;
Pavasār' dvēselīte
Diedziņā karājās».

Meteņi — arī prieks par aizvadīto ziemu, par saules atgriešanos. Tie ir pavasara saulgriežu svētki.

...un iemūrēja sienā

Legendu par to, ka no dzelmes periodiski iznirst gars un noprasa: «Vai Tallina vēl ceļas?», pirmo reizi izdzirdēju Piritā. Un arī atbildi «Jā, ceļas!». Ja pateiktu, ka jau uzbūvēta, tūdaļ nogrimtu. Tāpēc, ja gribi nosargāt pilsētu, tā vienmēr jābūvē. Šo pašu leģendu atkārtoti gadījies dzirdēt Rīgā, Daugavpilī. Visas mūsu pilsētas ceļas un būvējas, tāpēc noslēpumainais gars tās nevar aizraut pie sevis pazemē.

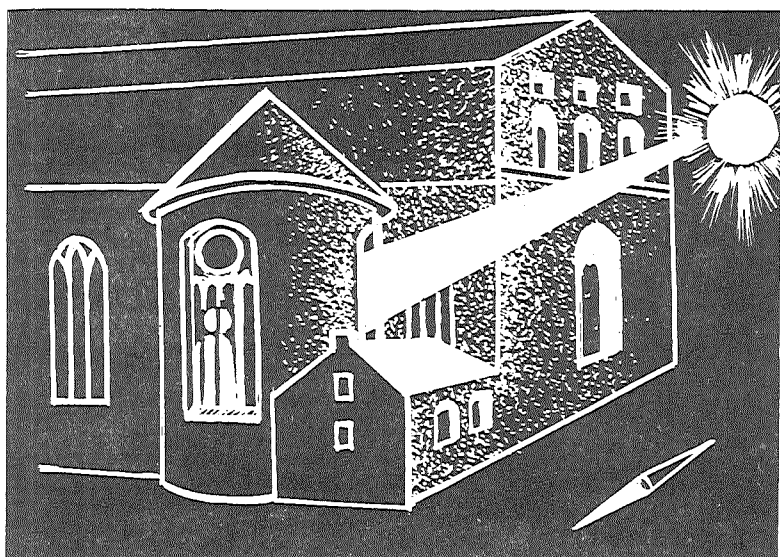
Tikpat izplatīta ir arī kāda cita leģenda — par jaunavu iemūrēšanu piļu un baznīcu sienās. To atgādināja šī gada «Dabas un vēstures kalendārs», no kurienes patapināta shēma. Katru gadu augustā skaidrā pilnmēness naktī vecās baznīcas logā pilsdrupās Hāpsalā parādās meitene baltā tērpā — Maīla, kas gājusi bojā nelaimīgas mīlestības dēļ. Zemnieka meiteni pēc fogta sprieduma dzīvu iemūrējuši baznīcas sienā. Kad atsteidzies viņas draugs Olevs, jau bijis par vēlu. Izcelusies nevienlīdzīga kauja. Kad jauneklis bijis nāves briesmās, pēkšņi logā parādījusies meitene baltā tērpā. Mānticīgie iekarotāji nobijusies un atkāpušies, bet meitene apsolījusi katru gadu parādīties savai tautai.

Par Hāpsalas efektu autori kalendārā piebilst, ka tas var būt gan arhitekta meistardarbs, gan arī sagādīšanās. Kad gadās būt Alūksnē, vienmēr pa titiņu aizsoļoju uz Pilsalu. Arī te gadījās satikties ar seno le-

ģendu. Jaunavu sauca Marija, viņa atņēma draugam un iemūrēja sienā. Šīs leģendas atstāstījums lieliem burtiem bija uzrakstīts uz plakāta pie drupām.

Līdzīga leģenda ir arī par Ludzas pili, kur uz pilskalna tāpat redzēta sieviete baltā tērpā, satiktajiem prasījusi, vai varot uzminēt tās noslēpumu, tad celsošies augšā. Tā kā neviens noslēpumu nespēj atminēt, tad jaunava — tā arī paliek savā pazemē.

Mūsu republikas austrumu teritorijā saceltās mūra pils bija vācu iebrucēju atbalsta punkti, no kuriem tie cerēja un arī mēģināja uzbrukt Krievzemes rietumu robežām. Aizstāvošies pret svešzemju iebrucēju tīkojumiem, savas robežas nostiprināja Krievzeme. Viens no nepieejamākajiem bija Izborskas cietoksnis, kas celts 1330. gadā. Jau no tālienes redzami tā torņi un biezas sienas. Kā apdzīvota vieta Izborska pieminēta hronikā jau 862. gadā. No Rīgas — Pleskavas šosejas cietoksnis, kā saka, ar roku aizsniedzams. Nelielo aizkavēšanos atsver iespaidi, ko dod šī senkrievu celtniecības pieminekļa un arī visa rezervāta apskate. Un atkal dzirdēsiet leģendu par cilvēka iemūrēšanu sienā, tikai šoreiz tas vairs nebūs romantisks stāsts, jo iemūrētais esot viens no celtniekiem. Kādā no celvežiem izlasīju, ka tiekot veikti darbi, lai precīzi atrastu vietu un pārbaudītu, jo te vairs neesot leģendas atbālis...
A. MEŽMALIS



Pavisam nesen izveidojusies sniega vienlaidus sega, kas nedaudz paliek dziļāka ik pēc kāda laika, bet tikpat ātri arī nokūst. Pavasara astronomiskie saulgrieži pie mums atnāk otrās dekādes pēdējā un konkrēti — 20. martā pulksten 12 un 39 minūtēs, kad gaisa temperatūra sāks stabili turēties virs nulles. Karām gadam pavasara iestāšanās ir mazliet atšķirīga bioklimatiski. Mūsu republikā vispirms sākas rietumu daļā un pakāpeniski aizvirzās uz austrumiem. Piemēram, 1985. un 1986. gados bioklimatiskais pavasaris rietumu rajonos iestājās ap 15. martu, bet pie mums — piecas dienas vēlāk. Bet periodā no 1881. līdz 1960. gadam starpība bijusi vēl lielāka — mūsu pusē bioklimatiskais pavasaris iestājies arī marta pēdējā dienā.

Tomēr pavasara elpa jau jūtama visapkārt. Sevišķi saulainās dienās, kad skanēdamas pil lāstekas, sarosās putni, kļūst skajāki un kustīgāki, tāpat arī dzīvnieki. Savāds nemiers pārņem arī cilvēkus — viņi tāpat sajūt pavasara sveicienus, kas, kā teiktu dzejnieki, jau māj no tuvākā pakalna. Dienas garums ir pāri 11 stundām un 20 minūtēm, Saules ceļš virs apvāršņa augstākajā punktā tuvojas 30 grādiem, Mēness, kurš sācis dīgt, šodien vēl meklējams Jaunavas zvaigznājā, bet rīt būs Svaros.

Martam ir arī tautas dots, daudz senāks nosaukums — Sērsmu mēnesis. Tāpat, pa naktīm piesalst, un jo skaņi dzirdama Lauska cirvīša kļaudzēšana. Dienā sīkajās koku porās iekļūst ūdens, kurš naktī sasalst un ar skaju troksni plēš stumbrus, māju pakšus. Pasakās stāsta, ka apkārt klejo nīprš veučuks Lauskis, kura cirvīša sītienu var visi dzirdēt, bet pats ir tik veikls, ka pamanīt nespēj neviens. Te piekļauvē vienā vietā, bet pēc mirkļa — citā.

Bet 27. martā visi pulksteņi jānostāda uz vasaras laiku. Tad dienas ilgums būs tuvu 13 stundām, tā sāks aust jau pusseptiņos.

Pavasara iezvanītājs ir cīruļis, viņa aizrautīgo dziedāšanu pirmo reizi var saklausīt tieši saulgriežos. Strazdi atgriežas pat mazliet agrāk, arī par viņiem saka: uz spārniem atnesuši pavasari. Un tomēr ar to vēl nevar apgalvot, ka nu ziemai gals. Tautas ticējums brīdina: cik sniega atrod cīruļi, tik vēl arī piesnigs. Un cīruļputeni ir vienmēr, lieļi vai mazi. Un vēl: ja Māras naktī (25. martā) saīs — vēl 40 naktis sals. Tāpat, lai arī pavasaris sūta sveicienus, lai arī pēc tā esam noilgojušies, kaut arī ziemas tikpat kā nebija, tomēr cimdus mest prom nevajag.

Martā ir lielāks gaisa relatīvais mitrums, tāpēc košākus rakstus izveido sarma. Sevišķi krāšņi apsarmojusie koki pirmajos saules staros, kas vēl nespēj izkausēt sīkos ledus kristāliņus. Laukmalē stāv divi slaidi zājoksnēji balti alkšņi. Viens — virsīgīgi vienkāršs, bet otrs, kam pa vasaru saradies daudz sīku atvašu, it kā būtu līgavas tērpā.

Mežā, parkā pavasaris vienmēr ir jaušamāks, nekā uz lauka plašuma. Mežs un tā iemītnieki agrāk sāk rosīties, mosties aktīvai dzīvošanai, bet lauks laikam gaida cīruļi, kas to modinās agri no rītiem un pieskandinās līdz vēlam vakaram, atrodot laiku izperēt arī savus bērnus «kumeļa pēdā». Mežs un lauks ļaudīm pastāsta par gaidāmo vasaru. Ja koki piesniģuši — bagāts gads, ja eglēm daudz ziedu un čiekuru un tie ir galotnēs — būs laba rudzu raža, vasara sausa. Par sausu vasaru un to, ka agri jāšēj labība, brīdina līdaku nārstošana pārplūdušās plāvās un sekumos, tāpat arī ceļu uzrūgšana un mazi palu ūdeņi.

Pavasaris sveicina.



DABAS STŪRĪTIS

PAVASARIS SVEICINA

HUMORESKA

Tev vienīgajai

Tas bija vēl pirms Sieviešu dienas. Ko dara vīrieši? Skaidrs, pērk ziedus, pastkartes. Es jau neesmu izņēmums. Nostājos rindā pie avižu un žurnālu kioska. Pārdevēja stiepj preti papīrti ar sārta rozīti:
— Nopārciet sievai!
Ļoti jauki! Uz kartiņas uzrakstīti: «Tev vienīgajai».
— Dodiet piecpadsmit — palūdzu. Vairākas dāmas, kas stāvēja aiz manis, sajūsmā iesaucās:
— Uhū! Tas tik ir donžuāns — piecpadsmit vienīgo!!!
— Cienītās, — kamēr kioskiere skaitīja bildītes un rēķināja, cik jāmaksā, vērsos pie daiļā dzimuma

pārstāvēm, — kālab lai man līkumīgi nebūtu piecpadsmit vienīgo? Skatīsim kopā. Sieva — ir! Sievasmāte — arī faču! Tad vecmāte? Vienīgā no manas un tāpat vienīgā no sievas pusēs. Tālāk seko māte. Tad vienīgā kūma paša un sievas vienīgā, sievasmāsa, paša māsa. Vēl man ir vienīgā meita un tās vienīgā krustmāte. Nu jau parādījusies arī vienīgā mazmeita. Pašam sava vienīgā krustmeita un sievai. Cik tad, cienītās, kopā sanāk?
— Cetrpadsmit! — nīpri atsaucās kāda jaunava.
— Bet kam piecpadsmit? — taujāja gados vecākā sieviete.
— Mīļākajai! — tūlīt pat atsaucās no viņa gala.
— Nekā nebija! — rāmi piebilda. — piecpadsmitā būs rezervē. Lieta tāda, ka sieva un mīļākā man vienā personā.
Lepni noliku naudu uz šķīvīša kioska lodziņā. Promiedams vēl ilgi jutu rindā palicēju durstīgos skatienus.
A. AKOTS

APSVEIKUMS DZĪVES JUBILEJĀ

Ai, dzīvīte, ai, dzīvīte!
Pie dzīvītes vajadzēja
Vieglu roku, vieglu kāju,
Laba, gudra padomiņa.
Latviešu tautasdziesma
Cienījamā ANNA ZĪMELE,
koīhoza «Karsnij Oktjabrj» ilggadējā čaklā laukkope! Agrofirmas valde, partijas, arodbiedrības un komjau-natnes komitejas sveic Jūs lielajā dzīves jubilejā — 55 gados. Novēlam stipru veselību, personiskus panākumus dzīvē un vienmēr možu noskaņojumu daudziem, daudziem ga-diem!
Redaktors A. RANCĀNS